

СТИВЪН КИНГ ДЪЖДОВЕН СЕЗОН

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Беше пет и половина следобед, когато Джон и Илис Грейъм успяха да намерят пътя до малкото селце, което лежеше в центъра на Уилоу, щата Мейн, така, както една малка прашинка може да лежи в центъра на някоя съмнителна перла. Селото се намираше на около седем километра от имението Хемпстед, но по пътя на две места завиха в погрешна посока. Когато накрая пристигнаха на главната улица, и на двамата им беше горещо и не бяха в настроение. Климатичната инсталация на форда се беше повредила по пътя от Сейнт Луис и им се струваше, че температурата е поне четиридесет градуса. Разбира се, това въобще не е така, мислеше си Джон Грейъм. Както казваха хората с опит, не беше от жегата, беше от влагата. Днес той имаше чувството, че само да се пресегне, и ще изцеди от въздуха топли струйки вода. Небето над тях бе ясно и синьо, но тази висока влажност създаваше впечатлението, че всеки момент ще завали. Дявол да го вземе — човек имаше чувството, че вече е заваляло.

— Ето супермаркета, за който ни спомена Мили Казънс — каза Илис и посочи с пръст.

Джон изсумтя:

— Съвсем няма вид на супермаркета на бъдещето.

— Не — съгласи се внимателно Илис. И двамата много внимаваха. Бяха женени от две години и все още се обичаха много, но пътят от Сейнт Луис дотук бе дълъг, особено когато се пътува в кола с повредено радио и климатик.

Джон искрено се надяваше да прекарат една хубава ваканция тук, в Уилоу (трябваше, след като университетът в Мисури поемаше разноските), но смяташе, че ще им бъде нужна поне една седмица да се настанят и да свикнат с обстановката. А когато хванеше такава адска жегата като сега, всеки момент можеше да избухне скандал, просто ей така. Нито единият, нито другият искаха почивката им да започне със скандал.

Джон караше бавно по главната улица към универсалния магазин на Уилоу. На ъгъла, на козирката пред входа висеше ръждива табела със син орел, така че ставаше ясно, че това е и пощенският клон. Универсалният магазин изглеждаше доста пуст, с една единствена кола — раздрънкано до крайност волво, паркирано пред реклама на ИТАЛИАНСКИ САНДВИЧИ, ПИЦА, РАЗРЕШИТЕЛНИ ЗА РИБОЛОВ, но в сравнение с останалата част от града той просто

кипеше от живот. Имаше неонова реклама на първокачествена бира на прозореца, въпреки че щяха да минат още поне три часа, преди да се стъмни. *Доста радикално, помисли си Джон. Дано собственикът е взел разрешение от старейшините, преди да я окачи.*

— Мислех си, че Мейн се превръща в рай за почиващите през лятото — измърмори Илис.

— Ако се съди по това, което видяхме досега, Уилоу трябва да се пада малко встрани от най-оживените туристически места — отвърна ѝ той.

Слязоха от колата и се качиха по стълбите пред магазина. Един възрастен мъж със сламена шапка седеше в плетен стол-люлка и ги гледаше с дяволити сини очички. Той въртеше в ръце току-що свита цигара и от нея падаха парченца тютюн върху кучето, което се бе проснало в краката му. Кучето беше жълто и трудно можеше да се определи каква му е породата. Лапите му бяха точно под една от дъгите на стола-люлка. Старецът въобще не забелязваше кучето, сякаш не съзнаваше, че то е там, но всеки път, когато залюлееше стола, дъгата се спираше на един сантиметър от уязвимите лапи. Илис реши, че в това има някакъв необясним чар.

— Добър ви ден, госпожо и господине — каза старият джентълмен.

— Здравейте — отвърна Илис и му хвърли една лека, внимателна усмивка.

— Здравсти — каза Джон. — Аз съм...

— Господин Грейъм — довърши спокойно старецът. — Господин и гус'жа Грейъм. Дето сте наели имението Хемпстед за лятото. Чух, че пишете някаква книга.

— За имиграцията на французите през седемнадесети век — съгласи се Джон. — Тук новините бързо се разчуват, а?

— Разчуват се — съгласи се старата пушка. — Малко градче, нал' знайти? — Той мушна цигарата в устата си, където тя се разпадна, пръсвайки тютюн по краката му и по козината на кучето. Кучето въобще не помръдна. — Дяволско нещо — каза старецът и отлепи развилата се цигарена хартия от долната си устна. — Безтуй жена ми не ми дава да пуша повече. Била чела, че от това и тя ще хване рак, не само аз.

— Дойдохме, за да купим някои продукти — каза Илис. — Къщата е великолепа, но шкафовете са празни.

— Ахъ — каза старецът. — Драго ми е да се запознаем. Аз съм Хенри Идън. — Той им подаде ръка. Джон се ръкува с него, следван от Илис. И двамата се ръкуваха внимателно и старецът кимна, сякаш искаше да каже, че цени жеста. — Очаквах ви преди половин час. Сигурно някъде сте направили завой в погрешна посока. Много са ни улиците за толкова малък град, нали разбирате. — Той се засмя. Звукът бе кух, идваше от бронхите му и се превръщаше в къртеца кашлица на закоравял пушач. — Много са ни пътищата тук, в Уилоу, ама много! — после пак се засмя.

Джон леко се намръщи.

— И защо ще ни чакате?

— Обади се Люси Дусет, че видяла новодошлите — каза Идън. Той извади торбичката си с тютюн, отвори я, бръкна в нея и извади пакетче цигарени хартийки. — Вие не я знаете Люси, но тя казва, че сте познавали племенницата й, гус'ожо.

— За пралелята на Мили Казънс ли става въпрос? — попита Илис.

— Да, гусо'жо — съгласи се Идън. Започна да ръси тютюн. Част от него попадна върху цигарената хартийка, но повечето падна долу, върху кучето. И точно когато Джон Грейъм бе започнал да се чуди дали кучето не е умряло, то повдигна опашката си и пръдна. *По този въпрос всичко е ясно*, помисли си той. — В Уилоу всички са роднини помежду си. Люси живее в подножието на хълма. Тъкмо се канех сам да ви се обадя, но след като така и така бяхте тръгнали насам...

— Откъде знаехте, че сме тръгнали насам? — попита Джон.

Хенри Идън повдигна рамене сякаш искаше да каже: „Къде другаде може да иде човек?“

— Може би сте искали да говорите с нас? — попита Илис.

— В определен смисъл ми се налага — каза Идън. Той залепи цигарата и я пхна в устата си. Джон изчака да види дали и тя ще се разпадне като другата. От цялата тази работа сякаш бе изгубил ориентация, имаше чувството, че без да подозира, е попаднал на една пасторална версия на ЦРУ. Цигарата някак остана цяла. От едната страна на люлеещия се стол имаше парче почерняла шкурка. Идън

драсна клечката си в нея и поднесе пламъка към цигарата си, половината от която се превърна в пепел още при контакта с клечката.

— Помислих си, че вие с гус'ожата може да поискате да прекарате вечерта извън града — каза той най-накрая. Джон го погледна и премигна.

— Извън града? И защо? Та ние току-що пристигнахме.

— И въпреки това идеята не е лоша, господине — каза един глас зад Идън.

И двамата Грейъм се обърнаха и видяха от вътрешната страна на ръждивата врата висока жена с отпуснати рамене. Лицето ѝ гледаше към тях, показвайки се над една стара ламаринена табела, която рекламираше цигари „Честърфийлд“ — от двадесет и един вида отличен тютюн се получават двадесет отлични цигари. Тя отвори вратата и излезе на площадката пред магазина. Лицето ѝ изглеждаше уморено и изпито, но съвсем не изглеждаше глупаво. В едната си ръка носеше франзела хляб, а в другата — опаковка от шест бири.

— Аз съм Лора Стентън — каза тя. — Много ми е приятно да се запозная с вас. Не бихме искали да изглеждаме негостоприемни тук, в Уилоу, но довечера е дъждовният сезон.

Джон и Илис размениха объркани погледи. Илис погледна към небето. С изключение на няколко перести облачета, които обещаваха хубаво време, то беше ярко синьо.

— Зная как изглежда — каза госпожа Стентън, но това нищо не значи, нали, Хенри?

— Не значи, гус'жа — каза Идън. Той всмукна дълбоко от разпадащата се цигара и след това я запрати отвъд перилата на площадката пред магазина.

— Човек може да усети колко е влажен въздухът — каза госпожа Стентън. — Това е ключът, нали, Хенри?

— Ами — поколеба се Идън — ахъ. Вече станаха седем години. Точно седем.

— Точно на този ден всеки седем години — съгласи се Лора Стентън.

И двамата погледнаха очаквателно към семейство Грейъм.

— Моля да ме извините — каза накрая Илис. — Не разбирам нищо от това, което говорите. Това някаква местна шега ли е?

Този път Хенри Идън и Лора Стентън се спогледаха и въздъхнаха едновременно, като по даден знак.

— Толкова го мразя този момент — каза Лора Стентън, въпреки че на Джон Грейъм не му стана ясно дали го каза на стареца, или на себе си.

— Трябва да се направим — отвърна Идън.

Тя кимна, после въздъхна. Това бе въздишка на жена, която е оставила на земята тежък товар и сега знае, че трябва пак да го вдигне.

— Не се налага много често — каза тя, — защото дъждовният сезон идва в Уилоу на седем години веднъж...

— Седемнадесети юни — вметна Идън. — Дъждовен сезон всеки седем години на седемнадесети юни. Никога не се променя. Дори във високосна година. Трае само една нощ, но въпреки това винаги са го наричали дъждовен сезон. Изобщо не зная защо. Ти знаеш ли, Лора?

— Не — каза тя — и ще те помоля да не ме прекъсваш, Хенри. Мисля, че склерозата те хваща.

— Ами, моля да ме извиниш, че още дишам. Просто съм изпаднал от катафалката — каза старецът, видимо раздражен.

Илис хвърли на Джон един леко подплашен поглед. *Тези хора будалкат ли ни?* питаше този поглед. *Или и двамата са луди!*

Джон не знаеше, но дълбоко съжаляваше, че не бяха отишли за провизии в Огъста, можеха да похапнат нещо набързо на някое от павилиончетата за миди по шосе № 17.

— Слушайте сега — каза любезно госпожа Стентън. — Резервирали сме ви стая в хотел „Уандървю“, на пътя за Улуич, ако я искате. Хотелът бе пълен, но управителят ми е братовчед и ми направи услуга, като успя да я освободи. Можете да се върнете утре и да прекарате лятото при нас. Ще се радваме, ако ни погостувате.

— Ако това е някаква шега, аз въобще не разбирам накъде биете — каза Джон.

— Не, не е шега — каза тя. Погледна към Идън, който кимна бързо, сякаш искаше да каже *Продължавай, сега вече не спирай*. Жената пак погледна към Джон и Илис, видимо се мобилизира цялата и каза. — Вижте какво, хора, на всеки седем години тук, в Уилоу, ваят жаби. Ето на. Сега вече знаете.

— Жаби — каза Илис с един далечен, унесен глас, който сякаш искаше да каже „не сънувам ли?“

— Да, жаби — весело потвърди Хенри Идън.

Джон предпазливо се огледа за помощ, в случай че им потърбва помощ. Но главната улица бе съвсем пуста. Не само пуста, тя изглеждаше така, сякаш беше паднала бомба — нито една кола не се виждаше по нея. Нито един пешеходец не се мяркаше по тротоара.

Тук можем да имаме сериозни неприятности, помисли си той. Ако тези хора са толкова откачени, колкото на нас ни изглеждат, можем да имаме сериозни неприятности. Той се сети изведнъж за разказа на Шърли Джаксън „Лотарията“ за първи път, след като го беше чел като ученик.

— Само да не си помислите, че съм застанала насреща ви и се правя на глупачка — каза Лора Стентън. — Работата е там, че аз просто си изпълнявам дълга. Също и Хенри. Виждате ли, не просто падат жаби. Валят жаби като из ведро.

— Хайде — каза Джон на Илис и я хвана над лакътя. Той им хвърли такава усмивка, която изглеждаше истинска колкото шестдоларова банкнота. — Беше ни приятно да се запознаем, приятели. — Той поведе Илис надолу по стълбите, като се обърна два-три пъти, за да погледне през рамо стареца и бледата жена с увиснали рамене. Не му се искаше да се обръща изцяло с гръб към тях.

Жената направи крачка към тях и Джон за малко да се препъне и да падне от последното стъпало.

— Малко е трудно да се повярва наистина — съгласи се тя. — Сигурно си мислите, че страхотно ми хлопа дъската.

— Не, въобще не си мислим такава нещо — каза Джон. Огромната фалшива усмивка на лицето му се бе разтегнала дотолкова, че вече стигаше до ушите. Боже Господи, защо въобще бе тръгнал от Сейнт Луис? Беше пропътувал почти две хиляди километра с повредено радио и без климатик, само за да се срещне с фермер Джекил и госпожа Хайд.

— Това няма значение — каза Лора Стентън и странното спокойствие в гласа ѝ го накара да спре до рекламата за ИТАЛИАНСКИ САНДВИЧИ, на два метра от форда. — Дори хора, които са чували, че валят жаби, птици и други такива, не могат да си представят какво точно се случва в Уилоу всеки седем години.

Въпреки всичко, чуйте един съвет: ако ще останете, в къщата ще се чувствате добре. Най-вероятно в къщата ще сте в безопасност.

— Може би ще е добре да си затворите капаците на прозорците — добави Идън. Кучето повдигна опашката си и пусна една дълга, стенеща кучешка пръдня, за да подчертае думите му.

— Ние... ние така ще направим — каза Илис със слаб глас, а в този момент Джон вече беше отворил предната врата на колата и почти я напъха вътре.

— Разбира се — каза той през огромната си замръзнала усмивка.

— И елате да ни се обадите утре — извика Идън, докато Джон заобикаляше форда отпред, за да мине на мястото на шофьора. — Утре ще се чувствате мъничко по-сигурни при нас, поне аз така мисля. — Той замълча, после добави. — Ако не сте си заминали, естествено.

Джон махна, седна зад волана и запали колата.

На площадката пред магазина настъпи пауза, докато старецът и жената с бледата, нездрава кожа наблюдаваха как фордът се насочва обратно по главната улица. Колата се отдалечаваше със скорост, доста по-голяма от скоростта, с която се беше приближила.

— Е, направихме го — каза старецът с доволство в гласа.

— Да — съгласи се тя. — Почувствах се направо като задник. Винаги се чувствам като задник, когато ги видя как ни гледат. Как ме гледат.

— Е, това е веднъж на седем години. И трябва да се направи точно по този начин, защото...

— Защото това е част от ритуала — каза тя начумерено.

— Ахъ. Такъв е ритуалът.

Сякаш за да изрази съгласието си, кучето вдигна опашка и пак пръдна.

Жената го срита и след това се обърна към стареца с ръце на хълбоците:

— Това е най-вонливата мърша в околността, Хенри Идън!

Кучето се надигна с ръмжене и залитайки се спусна по стълбите, като се спря само за да удостои Лора Стентън с един укорителен поглед.

— Такова си е кучето и нищо не може да се направи — каза Идън.

Тя въздъхна и погледна улицата след форда.

— Жалко — каза тя. — Изглеждат толкова симпатични хора.

— Такива са си хората. И по този въпрос нищо не можем да направим — каза Хенри Идън и започна да си навива още една цигара.

В крайна сметка семейство Грейъм вечеря на едно от павилиончетата с миди. Намериха го недалече от град Улуич (градът на живописния мотел „Уандървю“, напомни Джон на Илис, опитвайки се напразно да я накара да се усмихне) и седнаха на маса за пикник под един разклонен смърч. Павилионът за миди рязко контрастираше със сградите на главната улица в Уилоу. Паркингът бе почти пълен (повечето коли като тяхната имаха номера от други щати), деца крещяха и се гонеха, лицата им бяха изцапани със сладолед, а родителите им се разхождаха наоколо, гонеха едрите мухи и чакаха да извикат номера им по високоговорителя. Павилиончето имаше доста разнообразно меню. *Всъщност, помисли си Джон, човек можеше да поръча всичко, което си поиска, стига то да може да се побере във фритюрник.*

— Не зная дали ще мога да изкарам и два дни в тези град, какво остава два месеца — каза Илис. — На онази дама здраво ѝ хлопа дъската, Джони.

— Това просто беше майтап. От онези майтапи, дето местните жители обичат да си правят с туристите. Просто малко прекалиха. Сигурно сега се пукат от смях.

— Изглеждаха доста сериозни — каза тя. — И как да се върна при оня старец след всичко това?

— Въобще не бих се притеснявал за това. Ако се съди по цигарите му, той е стигнал до етапа, в който, с когото и да се срещне, все ще му е за първи път. Дори и с най-старите си приятели.

Илис се опита да контролира подскачащото мускулче в края на устата си, но после се отказа и избухна в смях.

— Много си гаден!

— Може би съм честен, но гаден не съм. Не бих казал, че страда от болестта на Алцхаймер, но приличаше на човек, който може да стигне до банята само ако има карта.

— Как мислиш, къде бяха останалите? Градът изглеждаше съвсем пуст.

— Или са вечеряли боб, или може би са играли карти в „Източна звезда“ — каза Джон и се протегна. Взе си от нейните миди. — Ти не яде много, скъпа.

— Не съм гладна, скъпи.

— Казвам ти, че това беше само една шега — каза той и я хвана за ръката. — Отпусни се.

— Ти наистина ли си сигурен, че е било шега?

— Наистина съм сигурен. Нали разбираш, хей, помисли си — на всеки седем години в Уилоу, Мейн, падат жаби? Не ти ли прилича на част от монолог на Стивън Райт?

Тя се усмихна изтощено.

— Не просто падат жаби, а ваят като из ведро — каза тя.

— Те явно се ръководят от схващанията на стария рибар, дето казал, ако ще им разтягам локум, ще им го разтегна голям. Когато бях дете и ходехме по лагери, си разказвахме как сме ловили бекасини. Това не е много по-различно. И като се замисли човек, никак даже не е за чудене.

— Кое не е за чудене?

— Че хората, които печелят от летовниците, развиват манталитет на деца от летен лагер.

— Онази жена се държеше така, сякаш не се шегуваше. Честно да си кажа, Джони, тя доста ме изплаши.

Обикновено приветливото лице на Джон Грейъм стана сериозно и сурово. Това изражение някак не му вървеше, но то не беше нито неискрено, нито престорено.

— Зная — каза той и започна да прибира опаковките, салфетките и пластмасовите чинии. — И те ще ти се извинят за това. Намирам, че глупостта сама по себе си е приемлива, но когато някой изплаши жена ми — дявол да ги вземе те и мен малко ме изплашиха, това вече прехвърля чертата. Готова ли си да се върнем?

— Можеш ли да намериш пътя обратно?

Той се усмихна и веднага заприлича на себе си.

— Пусках трошици по пътя и можем да се върнем по следата.

— Колко си ми умен, миличък — каза тя и се изправи. Беше се усмихнала и Джон се зарадва. Тя си пое дълбоко дъх — от това простата синя риза, която носеше се превърна направо в чудо, — после издиша. — Изглежда, че вече не е толкова влажно.

— Да — той хвърли отпадъците в кошчето с финтово движение и след това ѝ намигна. — Толкова по въпроса за дъждовния сезон.

Като се върнаха на пътя за Хемпстед, влажността пак започна да се усеща, този път още по-силно. Джон имаше чувството, че неговата собствена фланелка се е превърнала в лепкава паяжина и се е впила в гърба и гърдите му. Небето, което сега добиваше леките оттенъци на вечерна иглика, продължаваше да е ясно, но той усещаше, че ако имаше сламка, можеше да пие направо от въздуха.

На пътя се издигаше само още една къща, в подножието на хълма, на чийто връх се намираше имението Хемпстед. Минавайки край нея, Джон забеляза силуета на жена, застанала на един от прозорците, която ги наблюдаваше.

— Ето я и пралелята на твоята приятелка Мили — каза Джон. — Много мило, че е позвънила на местните перковци от универсалния магазин да ги предупреди, че сме тръгнали към тях. Чудя се дали ако бяхме останали още малко, нямаше да си измъкнат всички атрибути: тракащи зъби, звънци и прочее сигнални устройства.

— Онова куче, изглежда, имаше вградено сигнално устройство.

Джон се засмя и кимна.

След пет минути завиха по тяхната алея. Тя цялата беше обрасла в треви и ниски храсти и Джон бе решил да вземе мерки, преди лятото да навлезе в силата си. Имението Хемпстед представляваше безразборно построена къща, към която са били добавяни нови и нови пристройки всеки път, когато се е появяла необходимост или просто желание за това. Зад къщата имаше хамбар, свързан с нея с три безразборно построени навеса. Сега, в ранното лято, два от тях бяха просто потопени в ароматните вълни на орловия нокът.

От къщата се разкриваше прекрасна гледка към града, особено в ясна нощ като тази. Джон се чудеше как е възможно нощта да бъде толкова ясна, при положение че влажността бе толкова висока. Илис отиде при него до колата и те останаха известно време така, прегърнати през кръста, вперили погледи към хълмовете, които се издигаха в посока към Огъста и се губеха в сенките на вечерта.

— Красиво е — прошепна тя.

— Чуй — каза той.

На петдесетина метра зад хамбара имаше блатисто място, обрасло с тръстики, и там хор жаби пееше и напъваше ластиците, които Господ по някаква причина бе опнал в гърлата им.

— Е, във всеки случай жабите са налице.

Той погледна към ясното небе, в което Венера току-що бе отворила студеното си око.

— Ето ги, Илис! Виж ги там, горе! Облаци жаби!

Тя се изкиска.

— Тази вечер в малкото градче Уилоу — заговори той с монотонен глас — студен фронт жаби се сблъска с топъл фронт тритони и резултатът бе...

Тя го смуши с лакът.

— Да се прибираме — каза тя.

Влязоха и веднага си легнаха.

Около час по-късно Илис се стресна в сладката си дрямка от изтупкване върху покрива. Изправи се на лакти.

— Джони, какво беше това?

— Шшшшт — каза Джони и се обърна на другата страна.

Жаби, помисли си тя и се закиска... нервно се закиска. Стана и отиде до прозореца и преди да погледне към земята, за да види какво ли може да е паднало на нея, тя се улови, че гледа към небето.

То продължаваше да е безоблачно и осеяно с трилиони звезди. Погледна към тях и за миг остана хипнотизирана от простата им, тиха красота.

Туп.

Тя се дръпна от прозореца и погледна към тавана. Каквото и да беше това, което изтупка, то беше паднало точно над главата ѝ.

— Джони! Джони! Събуди се!

— А? Какво? — той седна в леглото, косата му бе объркана и приличаше на твърди пружини от часовник.

— Започна се — каза тя и пронизително се изкиска. — Дъждът от жаби.

— Илис, за какво говор...

Туп-туп.

Той се огледа, след това спусна краката си на пода.

— Това е абсурд — каза той тихо и ядосано.

— Какво искаш да каж...

Туп-ТРЯС! На долния етаж се чу звън от счупено стъкло.

— Дявол го взел — каза той, стана и си нахлузи джинсите. — Стига толкова. Много ми стана. До гуша ми дойдохте.

Чуха се няколко меки изтупквания по стените на къщата и по покрива. Тя се притисна до него, сега вече истински изплашена.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че онази лудата, а може би и старецът са там, отвън, заедно със свои приятели и хвърлят разни работи по къщата — каза той. — Но аз ще сложа край на всичко това. Те може да си имат навика да вадят акъла на новите физиономии, които се появяват в този град, обаче...

Туп! ТРАК! Откъм кухнята.

— Дявол да го вземе! — изруга Джон и се втурна към антрето.

— Не ме оставяй! — извика Илис и хукна след него.

Той запали лампата в антрето, преди да се спусне надолу по стълбите. Меки тупкания и потраквания отекваха по цялата къща с увеличаваща се честота и Илис успя да помисли: *Колко ли души от града трябва да са излезли там отвън? Колко души са необходими, за да се направи това? И какво ли хвърлят? Камъни, увити в калъфки на възглавници?* Джон се спусна по стълбите и отиде в дневната. Тя имаше огромен прозорец със същата гледка като онази, на която се бяха наслаждавали малко преди това. Прозорецът бе счупен. Големи и малки парчета стъкло лежаха разпръснати по килима. Той тръгна към прозореца с намерение да им изкрещи нещо от рода на това как сега ще иде да си вземе пушката. Тогава погледна счупеното стъкло, спомни си, че е бос, и се спря. За миг не знаеше какво да прави. Тогава видя някакво черно петно върху строшените стъкла — камъка, с който тези откачени мръсни копелета бяха строшили прозореца, поне той реши така — и му причерня пред очите. Щеше да се втурне към прозореца, независимо бос или обут, но точно в този момент камъкът се помръдна.

Това не е камък, помисли си той. Това е...

— Джон? — попита Илис. Сега цялата къща се тресеше от тези меки тупкания. Сякаш ги бомбардираше едра, мека градушка. — Джон, какво е това?

— Жаба — отвърна той тъпо. Продължаваше да гледа към мърдащата сянка сред стъклата и говореше повече на себе си,

отколкото на жена си.

Вдигна очи и погледна през прозореца. Гледката, която се откри пред погледа му, го накара да онемее от ужас и изненада. Вече не се виждаха хълмовете или хоризонта — дявол го взел, той едва виждаше хамбара, а той беше на десетина метра.

Въздухът се бе изпълнил с падащи неща.

Още три от тях паднаха през счупения прозорец. Една се приземи на пода, недалеч от потръпващата си другарка. Падна право върху острия връх на едно стъкло и от тялото ѝ запряскаха струи черна течност.

Илис изпищя.

Другите две се заплетоха в пердетата, които започнаха да се движат и извиват, сякаш подети от поривист бриз. Една от тях успя да се освободи от пердето, скочи на земята и заподскача към Джон.

Той започна да опипва стената с ръка, която сякаш не беше част от него. Пръстите му попаднаха на електрическият ключ и го натиснаха.

Нещото, което подскачаше към него по посипания със стъкла под, беше жаба, но едновременно с това не беше жаба. Черно-зеленото му тяло беше прекалено голямо, прекалено буцесто. Златисто-черните му очи бяха изскочили като невероятни яйца. Щръкнали напред от устата ѝ, сякаш откопчали долната ѝ челюст, напиреха цял букет огромни зъби, остри като игли.

Жабата дебело изкряка и направи голям скок към Джон, сякаш беше на пружини. Зад нея през прозореца падаха още жаби. Онези, които бяха паднали на пода, или бяха умрели веднага, или бяха осакатени, но още много — още прекалено много — използваша пердетата като предпазна мрежа и се стоварваха на пода невредими.

— Излез оттук! — изкрещя Джон на жена си и ритна жабата, която — може би приличаше на лудост, но си беше самата истина — го нападеше. Тя не се дръпна, изплашена от крака му, напротив, заби иглоподобните си зъби в пръстите му. Болката бе незабавна, огнена, страхотна. Без да се замисля, той се извърна и ритна стената с всичка сила. Усети, че пръстите му се строшиха, но и жабата се пръсна, разплисквайки черната си кръв върху дървената ламперия в полукръг, като ветрило. Неговите пръсти се бяха превърнали в полудял пътепоказател, който сочи във всички посоки едновременно.

Илис стоеше замръзнала на вратата към антрето. Сега чуваше как се трошат прозорци в цялата къща. След като се бяха любили, тя си беше облякла една от фланелките на Джон и сега я стискаше отпред на врата с две ръце. Въздухът бе пълен с грозни квакащи звуци.

— Излез, Илис! — изкрещя Джон. Той се обърна и разтърси окървавения си крак. Жабата, която го беше ухапала, беше мъртва, но огромните ѝ, невероятни зъби се бяха забили в плътта му като заплетени рибарски въдички. Този път той ритна във въздуха като човек, който замахва към футболна топка, и накрая жабата излетя встрани.

Протритият килим в дневната вече се беше покрил с надути, подскачащи тела. Те всички подскачаха към тях.

Джон се затича към вратата. Кракът му попадна върху една от жабите и я пръсна. Петата му се подхлъзна върху студеното желе, което изскочи от тялото ѝ, и той за малко не падна. Илис отпусна смъртоносната хватка около деколтето на фланелката си и здраво го хвана. Залитнаха заедно и Джон затръшна вратата, като притисна с нея една от жабите и я преряза на две. Горната половина започна да се гърчи на пода, зъбатата ѝ черна уста се отваряше и затваряше, изпъкналите черно-златни очи се кокореха към тях.

Илис хвана с длани лицето си и започна да пищи истерично. Джон се пресегна към нея, но тя поклати глава и се отдръпна.

Звукът от жабите, които се удрят по покрива, беше неприятен, но много по-ужасно беше крякането и цвъртенето, защото тези звуци идваха от вътрешността на къщата... от всички ъгли на къщата. Той си помисли за стареца, който седеше на люлеещия се стол пред универсалния магазин и който им беше извикал: *Може би ще е добре да си затворите капациите на прозорците.*

Господи, защо не му повярвах?

И веднага след това му мина през ум: *Как да му повярвам? Нищо в моя живот не беше ме подготвило да му повярвам!*

Някъде отвъд звука на жабите, които падаха на земята навън, и на жабите, които се разплескваха по покрива, той чу много по-зловещ звук — дъвчещия, цепещ звук, идващ от жабите в дневната, които бяха започнали да прегризват път през вратата. Всъщност той виждаше как вратата прилепва все по-плътено към пантите под тежестта на все повече и повече жаби, които напиреха с цялата си маса.

Обърна се и видя още жаби да се спускат по основното стълбище на цели дузини.

— Илис! — Той посегна да я хване. Тя продължи да крещи и да се дърпа. Един от ръкавите на фланелката се отпори. Той огледа тъпо парчето разнищен плат, останал в ръката му, и след това го пусна на земята.

— Илис, дявол го взел!

Тя пак изпищя и се дръпна назад.

Сега вече първите жаби бяха стигнали до антрето и нетърпеливо подскачаха към тях. Чу се крехък звън от това, че апликът над вратата се разби. Една жаба профуча, удари се в килима и остана да лежи по гръб, с открит петнисторозов корем и потрепващи във въздуха ципести крака.

Той хвана жена си и здраво я разтърси.

— *Трябва да слезем в мазето, там ще сме в безопасност!*

— Не! — изкрещя му Илис. Очите ѝ представляваха огромни плаващи нули и той усети, че тя не приема не просто идеята му да слязат в мазето — тя нищо не приема.

Нямаше време за нежности и успокояващи думи. Той сви в шепа предницата на фланелката, в която тя беше облечена и я задърпа из антрето така, както ченгетата дърпат съпротивляващ се арестант по пътя към полицейската кола. Една от жабите, която до този момент се движеше в ариергарда на бързащите надолу по стълбите, направи гигантски скок напред и изтрака с пълната си с иглени зъби уста, опитвайки се да захапе мястото, където петата на Илис бе стояла само преди миг.

Някъде по средата на коридора на нея ѝ стана ясно за какво става въпрос и тръгна с него съвсем доброволно. Стигнаха до вратата. Джон натисна дръжката и я дръпна към себе си, но вратата не искаше да се отвори.

— Дявол да го вземе — извика той и пак я дръпна. Никакъв резултат. Нищо.

— Джон, побързай!

Тя погледна назад през рамото си и видя как жабите нахлуват в антрето към тях с огромни луди скокове една върху друга, удряха се в избелелия тапет на рози, падаха по гръб и след това бяха смазвани от

останалите. Това бяха само зъби, златисто-черни очи и дишащи кожени тела.

— *Джон, моля те! Мо...*

Тогава една от тях подскочи и се вкопчи в лявото ѝ бедро, малко над коляното. Илис изпищя и я сграбчи, пръстите ѝ пробиха кожата и потънаха в черната течна вътрешност. Тя успя да я откъсне от себе си и за един миг, докато вдигаше ръце, ужасното нещо се изпречи право пред очите ѝ, с щракащи зъби, като някаква малка, но смъртоносна машинка. Тя я запрати с всичка сила. Жабата се превъртя във въздуха и се пръсна в стената, която се намираше точно срещу кухненската врата. Не падна на земята, а остана залепена в лепилото на собствените си вътрешности.

— *Джон! За бога, Джон!*

Джон Грейъм изведнъж осъзна къде точно му е грешката. Той промени посоката на силата си и бутна вратата напред, вместо да я дърпа към себе си. Тя се отвори рязко и той политна напред, като за малко щеше да падне по стълбите. Удари се в парапета, вкопчи се в него, но в този момент Илис за малко щеше да го повали отново, прелитайки край него с писък, напомнящ на пожарна сирена.

Боже Господи, тя ще падне, няма как да не падне, ще си счупи главата...

Но по някакъв начин не стана така. Тя стигна до пода на мазето и се свлече в хлипаща купчина, стискайки раздраното си бедро.

Жабите нахлуваха с малки и големи скокове през отворената врата на мазето.

Джон запази равновесие, обърна се и затръшна вратата. Няколко от жабите, които останаха затворени от вътрешната страна на вратата, започнаха да скачат от площадката по стълбите и да се промушват през перилата. Една от тях скочи вертикално нагоре и изведнъж Джон избухна в смях — изведнъж си представи съвсем ясно как господин Жабаров от телевизионната поредица подскача на пружина, вместо да пътува с колата си. Без да престава да се смее, той сви дясната си ръка в юмрук и удари жабата право в средата на мекия ѝ пулсиращ корем, когато тя се намираше в най-високата точка от скока си, увиснала в пълно равновесие между земното притегляне и своята собствена освободена енергия. Тя изсвистя и Джон я чу как направи пльок!, когато се удари в пещта.

Той задраска по стената в тъмното и пръстите му напипаха цилиндърчето на старомодния „мързелив“ ключ. Натисна го и в този момент Илис отново закрепва. Една жаба се беше заплела в косата ѝ. Тя крякаше, извиваше се, и я хапеше по врата, увивайки се в косата ѝ във формата на нещо, което приличаше на огромна безформена ролка за коса.

Илис скочи и започна да обикаля в кръг, като по чудо не се блъсна в натрупаните кашони. Блъсна се в една отвесна подпорна греда, отхвъркна назад, после се обърна и бързо блъсна тила си два пъти в същата греда. Чу се изпукване, шурна черна течност и жабата падна от косата ѝ, оставяйки едри кървави следи по фланелката ѝ.

Тя изкрещя и лудостта, която се почувства в писъка ѝ, смрази кръвта на Джон. Той побягна, препъвайки се надолу по стълбите на мазето, и здраво я прегърна. Отначало тя се опита да го избута, след това се отпусна и се предаде. Писъците ѝ постепенно се превърнаха в неспирен плач.

Тогава, сред мекото топуркане на жабите, които падаха отвън по къщата и наоколо ѝ, те чува крякането на жабите, които бяха паднали вътре при тях. Тя се дръпна назад, очите ѝ лудо се мятаха насам-натам в блесналите им бели орбити.

— Къде са? — попита задъхано тя. Гласът ѝ бе пресипнал, прозвуча почти като излайване, толкова дълго беше пищяла. — Къде са, Джон?

Но нямаше нужда да ги търсят. Жабите вече ги бяха забелязали и заподскачаха нетърпеливо към тях.

Семейство Грейъм отстъпи назад и Джон видя една ръждива права лопата, подпряна на стената. Той я грабна и започна да премазва жабите, които се доближаваха до тях. Само една успя да се промъкне край него. Тя скочи от пода на един кашон и от кашона върху Илис, като ухапа със зъби предницата на фланелката ѝ и остана да виси между гърдите ѝ, ритайки с крака.

— Стой мирно — кресна ѝ Джон. Той пусна лопатата, направи две крачки напред, сграбчи жабата и я дръпна от фланелката ѝ. Тя се откъсна заедно с парче от плата. То висеше на зъбите ѝ, докато тя се извиваше и опъваше в ръцете на Джон. Кожата ѝ бе покрита с брадавици, но страшно топла и някак напрегната. Той сви ръцете си в

юмруци, извивайки жабата. Между пръстите му изтече кръв и някаква лигава течност.

Десетина от тези малки чудовища се бяха промъкнали през вратата на мазето и скоро всички бяха мъртви. Джон и Илис се бяха вкопчили един в друг и слушаха неспирния дъжд от жаби навън.

Джон погледна през ниските прозорци на мазето. Те бяха запушени и тъмни и той изведнъж си представи как изглежда къщата отвън — заровена в преспи гърчещи се, мятащи се и скачащи жаби.

— Трябва да укрепим прозорците — каза той пресипнало. — Ще се счупят под тежестта им и тогава те ще се излеят вътре.

— С какво да ги укрепим? — попита Илис с пресипнал, грачещ глас. — Какво можем да използваме?

Той се огледа и видя няколко листа шперплат, потъмнял и поостарял, подпрян на една от стените. Не беше много, но все беше нещо.

— Ей това — каза той. — Помогни ми да го направя на по-малки парчета.

Работеха бързо, като луди. Мазето имаше четири прозореца, които бяха тесни и самите им размери ги бяха спасили да не се строшат като големите прозорци горе. Тъкмо приключваха с последния прозорец, когато чуха как стъклото на първия се строши зад шперплата... но шперплатът издържа.

Върнаха се със залитане в средата на мазето, а Джон куцукаше със счупения си крак. От най-горното стъпало на стълбата се чуваше как жабите гризат вратата и си проправят път към мазето.

— Какво ще правим, ако проядат вратата и нахлуят вътре? — прошепна Илис.

— Не зная — каза той... и точно в този момент вратата на шахтата за въглища, неизползвана от години, но все още здрава, изведнъж се отвори под тежестта на жабите, които бяха паднали или скочили в нея, и стотици се изляха като в реактивен поток.

Този път Илис не успя да изкрещи. Прекалено много беше изтощила гласните си струни.

Нещата не продължиха дълго за семейство Грейъм, след като въглищната шахта се отвори, но докато всичко свърши, Джон Грейъм крещя достатъчно и за двама.

До полунощ пороят от жаби бе намалял и се бе превърнал в лек квакащ дъжд. В един и половина след полунощ от тъмното звездно небе падна последната жаба, приземи се върху един бор край езерото, скочи на земята и изчезна в нощта. Всичко бе свършило за седем години напред.

Около пет и петнадесет сутринта първите светлини започнаха да се появяват в небето и да осветяват земята. Уилоу бе погребано под гърчещ се, подскачащ, стенещ килим от жаби. Сградите на главната улица бяха изгубили своите ъгли, всичко бе заоблено, изгърбено и тръпнещо. Табелата на магистралата, на която пишеше: **ДОБРЕ ДОШЛИ В УИЛОУ, ЩАТА МЕЙН, НАЙ-ГОСТОПРИЕМНИЯ КЪТ!** имаше такъв вид, сякаш някой бе изстрелял по нея поне тридесетина патрона. Естествено дупките бяха направени от летящи жаби. Табелата пред универсалния магазин, която рекламираше италианските сандвичи, беше съборена. Жабите подскачаха около нея. На всяка от колонките в бензиностанцията на Дони се провеждаше по едно жабешко събрание. Две жаби бяха седнали на бавно въртящия се ветропоказател на покрива на магазина за печки и приличаха на две безформени деца, седнали на въртележка.

В езерото малкото платформи, пуснати по вода толкова рано (само най-смелите плувци се осмеляваха да влязат в езерото преди Четвърти юли, независимо дали валяха жаби или не), бяха натрупани с жаби и рибите направо полудяваха, усещайки, че съвсем наблизко има толкова много храна. От време на време се чуваше по едно „пльок“, „пльок“, когато някоя от жабите, които се блъскаха върху платформите, биваше избутана и така някоя гладна съомга или пъстърва получаваше своята закуска. Пътищата, които водеха към града и навън от него — а имаше твърде много пътища за толкова малък град, както бе казал Хенри Идън, — бяха павирани с жаби. Засега нямаше ток; свободно падащите жаби бяха скъсали далекопроводите на няколко места. Повечето от градините бяха изравнени със земята, но и без това Уилоу не беше кой знае колко фермерски град. Няколко души имаха доста големи стада, от които добиваха мляко, но всички бяха прибрани на сигурно място за през нощта. Тези фермери, свързани с добиването на мляко, знаеха всичко за дъждовния сезон и нямаха никакво желание да

изгубят животните си заради ордите скачащи месоядни жаби. И какво можеше да каже човек в застрахователната компания в такъв случай?

Когато над имението Хемпстед просветля, започнаха да се забелязват преспи мъртви жаби на покрива, водосточните тръби бяха отпрани от сградата от бомбардиращите жаби, входната площадка, мърдаща от телата им. Те подскачаха навън-навътре в хамбара, бяха задръстили комините, небрежно скачаха около колелата на форда на Джон Грейъм, бяха наседали и квакаха на предната седалка, като богомолци в очакване да започне службата. Край сградата имаше струпани купчини жаби, повечето от които мъртви. Някои от тези жабешки преспи бяха по метър и осемдесет високи.

В шест часа и пет минути слънцето прочисти хоризонта и в момента, в който лъчите му докоснаха жабите, те започнаха да се топят.

Кожите им просветляха, после побеляха, после сякаш станаха прозрачни. Скоро от телата започна да се издига пара с лек мирис на блато и от тях започнаха да се стичат малки поточета течност. Очите им изпадаха или навън, или навътре, в зависимост от това в какво положение беше тялото им, когато ги огря слънцето. Кожите им пукаха и наоколо се разнасяха звуците от това пукане, сякаш по цяло Уилоу отваряха шампанско.

След това се разпадаха бързо, стапяха се и от тях се образуваха мътни бели локви, като човешка семенна течност. Тя се стичаше по стръмния покрив на къщата Хемпстед и капеше от стрехите като гной.

Живите жаби умираха, мъртвите се превръщаха в тази бяла течност. Тя правеше по няколко мехурчета и след това потъваше бавно в земята. От земята се издигаше пара и за кратко време всяка полянка в Уилоу бе заприличала на умиращ вулкан.

До седем и петнадесет всичко беше свършило, оставаше да се ремонтират повредените места, а това беше нещо, с което жителите бяха свикнали.

Тази цена изглеждаше нищожна, като се има предвид, че с нея се заплащаха седем години тихо процъфтяване на този малък, почти забравен градец в Мейн.

В осем и пет смачканото волво на Лора Стентън сви в двора на универсалния магазин. Когато Лора слезе от колата, тя изглеждаше по-

бледа и по-зле от всякога. Всъщност на нея наистина ѝ беше зле. Пак носеше опаковката с бира, но сега всички бутилки бяха празни. Мъчеше я страхотен махмурлук.

Хенри Идън излезе на площадката пред магазина. Кучето беше зад гърба му.

— Прибери това псе вътре, че ще се обърна и ще си ида у дома — каза Лора още на първото стъпало.

— Той просто няма как да не пуска газове, Лора.

— Това не означава, че аз трябва да съм наблизо, когато ги пуска — каза Лора. — Сериозно ти говоря, Хенри. Главата ми се пръска и последното нещо, от което имам нужда тази сутрин, е да слушам как това куче свири химна със задника си.

— Иди вътре, Тоби — каза Хенри, държейки вратата отворена.

Тоби го погледна с влажни очи, сякаш искаше да каже. *Налага ли се? Тук тъкмо започва да става интересно.*

— Хайде, давай — каза Хенри.

Тоби влезе вътре и Хенри затвори вратата. Лора изчака да чуе как щраква бравата и тогава се качи по стълбите.

— Паднала ти е табелата — каза тя и му подаде картонената опаковка с празните бутилка.

— Не съм спял — каза Хенри. Той самият не беше в най-доброто си настроение тази сутрин. Едва ли много хора в Уилоу бяха в подобро. Да спи човек, докато навън ваят жаби, не беше от най-лесните неща. Добре, че ставаше по веднъж на седем години, защото човек можеше направо да полудее.

— Трябвало е да я прибереш — каза тя.

Хенри каза нещо, което тя не разбра много добре.

— Какво каза?

— Казах, че трябваше да се опитаме малко по-настойчиво — каза Хенри предизвикателно. — Бяха такава мила двойка. Трябваше да сме по-настойчиви.

Изведнъж тя почувства състрадание към стареца, въпреки пулсиращата си глава, и сложи ръка на рамото му.

— Такъв е ритуалът — каза тя.

— Е, да, но понякога ми се ще да пратя по дяволите и ритуала и всичко!

— Хенри! — тя дръпна ръката си шокирана.

Но той просто остарява — напомни си тя. — Колелцата на горния му етаж започваха да ръждясват, в това нямаше съмнение.

— Пет пари не давам — каза той. Явно се беше заинатил. — Те ми изглеждаха наистина мила двойка. И ти каза същото, недей сега да ми разправяш, че не си.

— И аз си помислих, че са мили — каза тя. — Но нищо не сме в състояние да направим, Хенри. Нали ти самият го каза снощи.

— Зная — въздъхна той.

— Не ние ги карахме да останат — каза тя. — Напротив, предупреждавахме ги да напуснат града. Те сами решиха да останат. Винаги така решават. Това си е тяхно собствено решение. Това също е част от ритуала.

— Зная — повтори той. Пое си дълбоко дъх и направи физиономия. Целият град вони на киснатото мляко.

— До обяд всичко ще се разнесе. Знаеш го.

— Ахъ. Обаче направо се моля да не съм жив, когато дойде следващият път, Лора. А и да съм жив, надявам се на някой друг да му се падне да се срещне с хората, които пристигат точно преди дъждовния сезон. Обичам сам да си плащам сметките, преди да им изтече крайният срок, като всеки човек, но честно ти казвам, на един мъж може да му писне от жаби.

— И на една жена ѝ писва — каза тя тихо.

— Ами — каза той и се огледа с въздишка. — Може би трябва да се опитаме да оправим тази бъркотия, а?

— Да, разбира се — каза тя. — А пък ти знаеш, Хенри, че ние не измисляме ритуала, само го изпълняваме.

— Зная, но...

— Пък и нещата могат да се променят. Не казвам кога или защо, но могат да се променят. Може това да е последният ни дъждовен сезон. Или може следващия път да не дойдат външни хора в града...

— Това не го казвай — каза той страхливо. — Ако не дойдат външни хора, може жабите да не изчезнат на слънцето, както става сега.

— Ето на, видя ли? — попита тя. — В крайна сметка и ти дойде на моето мнение.

— Е — каза той, — много време има дотогава. Нали така? Седем години са много време.

— Да.

— Бяха мила двойка, нали?

— Да — повтори тя.

— Много гаден начин да си иде човек — каза Хенри Идън и гласът му леко потрепери. Този път тя нищо не отговори. След секунда Хенри я попита дали ще му помогне да си изправи табелата. Въпреки ужасното си главоболие Лора каза, че ще му помогне — не искаше да вижда Хенри в лошо настроение, особено когато причината за лошото му настроение беше нещо, което той не можеше да контролира така, както не можеше да контролира фазите на луната.

Когато свършиха работата, той се почувства малко по-добре.

— Ахъ — каза той. — Седем години са страшно много време.

Така е, помисли си тя, но те винаги минават и дъждовният сезон пак идва и с него идват външните хора, винаги са двама, винаги мъж и жена и ние винаги им казваме какво точно ще стане, и те все не ни вярват, и това, което трябва да стане... става.

— Хайде, старче — каза тя, — почерпи ме едно кафе, преди главата ми да се пръсне съвсем.

Той я почерпи едно кафе и преди да го изпият, започнаха да се чуват звуците на чукове и триони. През прозорците се виждаше главната улица, където хората бяха започнали да вдигат капациите на прозорците, да говорят и да се смеят.

Въздухът беше топъл и сух, небето над тях беше бледо и синьо и в Уилоу дъждовният сезон беше свършил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.